

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Bradbury_Ray-Ja_Mars.pdb

PDB Name: Bradbury - Já, Mars
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.2.2007
Modification Date: 28.2.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ray Bradbury - Já, Mars

Zazvonil telefon.
Ruka starce zvedla sluchátko.
"Haló."
"Haló, to je Barton?"
"Ano."
"Tady je Barton."
"Cože?"
"Tady je Barton!"
To není možné. Telefon nezazvonil už dobrých dvacet let.
Stařec zavěsil.
Drrnnng!
Jeho ruka znovu uchopila sluchátko.
"Zdravičko, Bartone," zasmál se hlas na druhé straně. "Ty jsi zapomněl, vid'?"
Stařec cítil, že se mu srdce scvrkává do malého, studeného kamene. Cítil vítr vanoucí z vyschlých moří a modrých kopců Marsu. Po dvaceti letech ticha a pavučin se právě dnes, na jeho osmdesáté narozeniny, probral telefon s hrůzným zavytím k životu.
"Kdo sis myslel, že ti volá?" zeptal se ten hlas. "Kapitán nějaké rakety? Myslel sis, že tě někdo přišel zachránit?"
"Ne."
"Kolikátého je?"
"Dvacátého července 2097," řekl prázdným hlasem.
"Dobrý bože. Šedesát let! To tu dřepíš už tak dlouho? A čekáš na záchrannou raketu ze Země?"
Stařec kývl.
"A teď mi řekni, staříku, víš, kdo já jsem?"
"Ano." Suché, bezkrevné rty se mu zachvěly. "Rozumím. Vzpomínám si. Já jsem Emil Barton a ty jsi Emil Barton."
"S jedním rozdílem. Tobě je osmdesát. Mně je pouhých dvacet. Mám celý život před sebou!"
Stařec se začal smát a pak se rozplakal. Seděl a svíral telefon jako ztracené dítě. Byl to nesmyslný rozhovor a neměl by pokračovat dál, ale přesto ho neukončil. Když se vzpamatoval, přidržel si mluvítka co nejbliž ke rtům a řekl s nejhlubším zármutkem: "Poslouchej, ty tam! Bože, kdybych tě tak mohl varovat! Jak to jen udělat? Jsi jenom hlas. Kdybych ti tak mohl ukázat, jak jsou roky osamělé. Skonči to, zabij se! Na nic nečekej! Kdybys věděl, jaké to je proměnit se z bytosti, jakou jsi ty, do bytosti, jakou jsem já, tady, teď, na konci toho všeho."
"To nejde." Hlas mladého Bartona se zasmál kdesi v dálce. "Hovoříš se záznamem. Píše se rok 2037. Šedesát let hluboko v minulosti. Dnes vypukla na Zemi atomová válka. Všichni kolonisté byli povoláni z Marsu zpátky. Já jsem tu zůstal!"
"Vzpomínám si," zašeptal stařec.
"Sám na Marsu," usmál se hlas. "Měsíc nebo rok, o co jde? Je tady dost jídla i knih. Ve volném čase jsem pořídil záznamy deseti tisíců svých slov; můj vlastní hlas, napojený na telefonní ústředny. Když za pár měsíců zvednu telefon, budu si mít s kým povídat."
"Ano," zamumlal stařec a vzpomínal.
"Za čtyřicet, šedesát let mi moje vlastní nahrávky rozeznají telefon. Ve skutečnosti si nemyslím, že bych na Marsu zůstal tak dlouho; je to jen takový nádherně ironický nápad, způsob, jak si zkrátit dlouhou chvíli. Jsi to vážně ty, Bartone? Jsem to vážně já?"
Ze starcových očí kanuly slzy. "Ano."
"Vyrobil jsem tisíce Bartonů, pásků, reagujících na otázky, můj vlastní hlas v tisících marsovských městech. Armáda Bartonů obsadila Mars, zatímco já tady čekám na rakety ze Země."
"Ty blázne," zavrtěl stařec unaveně hlavou. "Čekal jsi šedesát let. Přitom jsi zestárl a nikdy jsi nepoznal nic než samotu. A teď jsi se stal mnou a jsi dál sám v prázdných městech."
"Nečekej ode mě soucit. Jsi jako cizinec z cizí země. Nedokážu být smutný. Jsem živ a zdrav, když pořizuji tyto nahrávky. A ty jsi také naživu, když je posloucháš. To je ale jedna z mála věcí, které nás spojují. Ani jeden z nás nedokáže varovat toho druhého, i když si navzájem odpovídáme, jeden ze záznamníku a druhý živě. Já jsem živ teď, ty

později. Nemůžu plakat, protože když neznám svou budoucnost, můžu být optimista. Tyhle skryté pásky dokáží jen reagovat na určité stimuly z tvé strany. Můžeš snad prosit neživého člověka, aby se rozplakal?"

"Přestaň!" zavzlykal stařec. Pocítil známý nával bolesti. Vzdouvala se v něm nevolnost a temnota. "Přestaň! Ach, bože, ty nemáš srdce. Jdi pryč!"

"Kam, staříku? Já jsem tady. Dokud se budou pásky odvíjet, dokud skryté elektronické oči budou číst, třdit a vybírat slova určená tobě, stále zůstanu mladý, krutý a nevybíravý. Budu mladý a krutý ještě dlouho po tvé smrti. Sbohem."

Cvak.

Barton seděl se sluchátkem v ruce ještě dlouho po tom. Cítil nesnesitelnou bolest u srdce.

Co to tehdy byl za blázna, v těch prvních letech, když upravoval telefonní paměti a napojoval na ně pásky a obvody a nastavoval hovory na časových spínačích:

Drrnnng!

"Dobré ráno, Bartone. Tady je Barton. Je sedm hodin. Vstaň a přivítej s úsměvem nový den."

Drrnnng!

"U telefonu Barton. V poledne musíš jít do Mars Townu. Instalovat další telefonní záznamník. Napadlo mě, že bych ti to měl připomenout."

"Díky."

Drrnnng!

"Barton? Tady Barton. Poobědváš se mnou? Co takhle hospoda U rakety?"

"Dobře."

Drrnnng!

"Jseš to ty, B.? Řekl jsem si, že tě potěším. Záchranná raketa možná přiletí už zítra a odveze tě."

"Ano, zítra, pozítří, popozítří, popopozítří."

Cvak.

Ale čtyřicet let se rozplynulo jako dým. Barton umlčoval ty zákeřné telefony a jejich bystré, vždy pohotové odpovědi. Vracel je věčnému tichu. Ale tyto byly naprogramovány tak, aby se ozvaly až o jeho osmdesátinách, pokud by stále ještě žil. A dnes se rozezněly a minulost mu dýchla do ucha, vzdychala, šeptala, mručela a připomínala se.

Drrnnng!

Nechal telefon vyzvánět.

"Nemusím to přeci zvedat," pomyslel si.

Drrnnng!

"Nikdo tu není," říkal si v duchu.

Drrnnng!

"Je to jako trpět samomluvou," napadlo ho. "Ale v něčem je to jiné. Bože, tak strašně jiné." "

Jeho ruka téměř bezděčně sáhla po sluchátku.

Cvak.

"Ahoj, starý Bartone, tady je mladý Barton. Myslím, že jsem o rok starší. Dnes je mi dvacet jedna. Během uplynulého roku jsem instaloval telefonní paměti ve dvou stech marsovských městech. Zalidnil jsem je arogantními Bartony!"

"Ano." Stařec si pamatoval na ty doby před šedesáti lety, na ty noci uhánění přes modravé hory a ocelově šedá údolí Marsu, s dodávkou plnou nářadí. Tehdy si při tom prozpěvoval a byl šťastný. Další telefon, další relé. Hlavně mít pořád co dělat. Něco chytrého, úžasného a smutného. Skryté hlasy. Skryté navždy. V těch raných dobách, kdy smrt nebyla smrtí, čas nebyl časem a stáří bylo jen slabou ozvěnou z jeskyně vzdálené řadu let v budoucnosti. Ten mladý idiot, ten sadisticky blázen, který nikdy nepomyslel na to, že si svou úrodu také jednou bude muset sklidit.

"Minulou noc," řekl jedenadvacetiletý Barton, "jsem proseděl sám v jednom kině v opuštěném městě. Pustil jsem si staré filmy s Laurelem a Hardym. Bože, to jsem se nasmál."

"Ano."

"Dneska jsem dostal nápad. Nahrál jsem svůj hlas na tisíc pásků. Když je pustím po městě, zní to jako kdyby tu žilo tisíc lidí. Je to příjemný zvuk, zvuk davu. Udělal jsem to tak, že se v městě zabouchávají dveře, zpívají děti, hrají jukeboxy, všechno klapě jako hodinky. Když se nedívám z okna a jenom poslouchám, je to dokonalé. Ale když vyhlédnu ven, iluze se rozplyne. Myslím, že se začínám cítit osamělý."

Starý muž promluvil: "Ano, to byl první příznak."

"Cože?"

"Tehdy sis poprvé připustil, že jsi osamělý."

"Experimentoval jsem s vůněmi. Když jsem procházel pustými ulicemi, z domů se linuly vůně vajec na slanině, opékané šunky, pečených ryb, polévek. To všechno vyráběly skryté stroje. Chytré, co?"

"Blouznění. Šílenství."

"Jen pud sebezáchovy, staroušku."

"Jsem unavený." Stařec rychle zavěsil. Bylo toho moc. Minulost se na něj vylila a on se v ní začal topit...

Belhavě sestoupil po schodech dolů s věže a vykročil ulicemi města.

Město bylo temné. Červené neony už dávno nesvítily, hudba nehrála a z domů nevycházely vůně z kuchyní. Už dávno opustil tu hořkou iluzi zmechanizované lži. Poslouchej! Nejsou to něčí kroky? Ta vůně! Není to jahodový koláč? Ne, s tím vším už přestal. Co udělal se všemi těmi roboty? Zamyslel se. Ach ano...

Došel k temněhujanálu, na jehož zčeřeně hladině se mihotaly hvězdy.

Pod vodní hladinou ve vyrovnaných řadách rezavělo robotů obyvatelstvo Marsu, které za ta léta vyrobil a v záchvatu uvědomění si té marné snahy nechal napochodovat do kanálu. Roboti se potápěli s bubláním jako láhve hosené do

vody. Zabil je všechny a nepocítil lítost.

Drrnnng.

Uvnitř setmělého stavení zazvonil slabě telefon.

Pokračoval v chůzi. Telefon zmlkl.

Drrnnng. Další dům kousek před ním, jako kdyby telefonující věděl o směru jeho cesty. Rozeběhl se. Vyzvánění zůstalo za jeho zády. Ale vzápětí se ozvalo znovu z nejbližšího domu - Drrnnng! - teď tady, hned zase jinde. Zabočil za roh. Telefon! Spěchal dál. Další odbočka. Další telefon!

"Dobrá, dobrá," zakřičel vyčerpaně. "Už jdu!"

"Ahoj, Bartone."

"Co chceš?"

"Jsem osamělý. Žiju jen tehdy, když hovořím. Takže musím pořád hovořit. Nemůžeš mě navždy umlčet."

"Nech mě být!" řekl stařec, roztřesený hrůzou.

"Tady je Barton, stáří dvacet čtyři let. Dalších pár let v tahu. Čekání. Jsem ještě osamělejší. Přečetl jsem Vojnu a mír, pil jsem sherry, řídil jsem restaurant, zaměstnaný jako číšník, kuchař a zpěvák v jedné osobě. A dnes jsem v Tivoli hrál ve filmu. Ve všech rolích Emil Barton, někdy ovšem s panikou."

"Přestaň mi volat," oči starce žhnuly šílenstvím. "Nebo tě zabiju!"

"Nemůžeš mě zabít. To bys mě nejdřív musel najít."

"Najdu tě."

"Už jsi zapomněl, kde všude jsi mě skryl. Jsem po celém Marsu, v telefonních budkách, v domech, v kabelech, ve věžích i v podzemí. Jdi a zkus to! Jak tomu budeš říkat? Televražda? Sebevražda? Nežárliš tak trochu? Nežárliš na mne, kterému je dvacet čtyři, oči mám dosud jasné a jsem silný a mladý? Dobrá, starče, budeme bojovat. Bude to mezi námi. Mezi mnou. Nás bude celý regiment, všech stáří, od dvaceti do šedesáti, proti tobě, samotnému, ale skutečnému. Na co čekáš, jdi vyhlásit válku!"

"Zabiju tě," zařval Barton.

Cvak. Ticho.

"Zabiju!" S řevem vyhodil telefon z okna.

V půlnočním chladu projížděl hlubokými údolními starý automobil. Na podlaze u Bartonových nohou se válely revolvery, pušky a dynamitové patrony. Vřčení auta znělo i ve starých a unavených Bartonových kostech.

Najdu je, uvažoval. Najdu a zničím, všechny. Ó, bože, jak jen mi tohle mohl provést?

Zastavil. Pod dvěma sklánějícími se měsíci leželo cizí město. Vítr utichl.

Prochladlýma rukama sevřel pušku. Pátral po telefonních stožárech, po věžích a telefonních budkách. Kde? Kde byl schovaný hlas tohoto města? Tahle věž? Nebo snad tahle? Nebo tamta! Je to už tolik let. Tolik toho zapomněl. Divoce otáčel hlavou na všechny strany. Musí to být tahle věž! Byl si tím ale jistý? Nebo tahle budka, nebo transformátor na tamté věži?

Pozvedl pušku.

Věž se zřítíla po první kulce.

Všechny, řekl si. Všechny věže v tomto městě musím zničit. Zapomněl jsem. Je to tak dávno.

Automobil jel ztichlou ulicí.

Drrnnng!

Nahlédl do prázdného obchodu.

Drrnnng!

S pistolí v ruce vstoupil dovnitř.

Cvak.

"Haló, to je Barton? Jen malé varování. Nepokoušej se strhnout všechny věže a všechno zničit. Raději si podřízni svůj vlastní krk. Promysli si to..."

Cvak.

Vyšel z obchodu na ulici a poslouchal, jak vysoko ve vzduchu hučí telefonní dráty, stále ještě živé a nedotčené. Vzhlédl k nim a pak pochopil.

Nemůže zničit telefonní věže a sloupy. Je to nemožný nápad, ale řekněme, že by zrovna dnes, zítra nebo příští týden přistála raketa ze Země. Co kdyby přistáli na opačné straně planety a zkoušeli by se telefonicky spojit s Bartonem, ale našli by vedení hluché?

Ruka s puškou mu poklesla.

"Žádná raketa už nepřiletí," argumentoval sám sobě jemně a logicky. "Jsem už starý. Teď už nepřiletí. Je příliš pozdě."

Ale co kdyby opravdu přistáli a ty by ses o tom nikdy nedozvěděl, vloudila se myšlenka. Ne, vedení nesmíš zničit.

Drrnnng.

Otupěle se otočil. Před očima měl mžít a sotva viděl na cestu. Vtrhl zpátky do obchodu a zvedl sluchátko.

"Haló?" Neznámý hlas.

"Prosím," žebrel zlomeně stařec. "Přestaň mě už obtěžovat."

"Kdo to je, s kým mluvím? Kde jste?" vykřikl druhý hlas udiveně.

"Počkejte." Stařec se zapotácel. "Tady je Emil Barton, kdo volá?"

"Tady kapitán Leonard Rockwell, kosmická loď číslo 48. Právě jsme přiletěli z New Yorku."

"Ne, ne ne."

"Jste tam ještě, Bartone?"

"Ne, ne, to není možné, to přece není možné."

"Kde jste?"

"Lžete, to je podvod!" Stařec se musel opřít o stěnu. Jeho modré oči byly ledově chladné. "To jsi ty, Bartone, děláš si ze mě legraci a znovu mi lžeš!"

"Tady je kapitán Rockwell. Právě jsme přistáli v New Schenectady. Kde jste vy?"

"V Green Townu," zalpal po dechu. "To je asi tisíc mil od vás."

"Podívejte, Bartone, můžete sem přijet?"

"Cože?"

"Musíme opravit raketu. Jsme vyčerpaní z dlouhého letu. Můžete nám přijet pomoci?"

"Ano, ano."

"Jsme na přistávací ploše za městem. Mohl byste sem zítra dorazit?"

"Ano, ale -"

"Ano?"

Stařec hýčkal telefonní sluchátko. "Jak je na Zemi? Co New York? Skončila už válka? Kdo je teď prezidentem? Co se stalo?"

"Na novinky budeme mít dost času, až sem přijedete."

"Je všechno v pořádku?"

"V pořádku."

"Díky bohu." Stařec naslouchal vzdálenému hlasu. "Jste si jistý, že jste kapitán Rockwell?"

"To jsem si sakra jistý, člověče!"

"Promiňte."

Zavěsil a dal se do běhu.

Jsou tady, to je neuvěřitelné, po tolika letech, lidé, kteří ho vrátí zpátky k pozemským mořím a obloze a horám. Nastartoval vůz. Mohl by řídit celou noc. Zvládne to? Čert vem srdce - za ten risk to stojí, vidět znovu lidi, potřást si s nimi rukama, mít někoho nablízku.

Vůz burácel mezi kopci.

Ten hlas. Kapitán Rockwell. To nemůže být on sám před čtyřiceti lety. Nikdy nepořídil takovou nahrávku. Nebo snad ano? V některé ze svých depresivních chvil, v opileckém cynismu, nenabral někdy pásek s falešným přistáním na Marsu, se syntetickým kapitánem a neexistující posádkou? Divoce potřásl šedivou hlavou. Ne. Jsem to ale podezřivavý blázen. Teď není čas na pochyby. Musím ujíždět co nejrychleji, hodinu za hodinou, pod svitem Marsových měsíců. To bude oslava!

Vysvitlo slunce. Byl neuvěřitelně unavený, všude ho píchalo a brnělo, srdce mu divoce a bolestivě tlouklo, prsty mu umdlávaly na volantu, ale stále ho hrálo pomyšlení na poslední telefonní hovor: Ahoj, mladý Bartone, tady je starý Barton. Dneska odlétám na Zemi! Zachránili mě! Zesláble se rozkašlal.

Při západu slunce vjel do stinných ulic New Schenectady. Vystoupil z auta, promnul si zarudlé oči a pohlédl na přistávací plochu.

Raketodrom byl prázdný. Nikdo mu neběžel v ústřety. Nikdo mu netřásl rukou, nejásal a nesmál se.

Cítil, jak se mu bolestně sevřelo srdce. Pociťil temnotu a dlouhý pád. Dovlekl se do nejbližší kanceláře.

Uvnitř čekalo ve vyrovnané řadě šest telefonů.

Čekal a popadal dech.

Nakonec -

Dnrnnng.

Zvedl těžké sluchátko.

"Byl jsem zvědav, jestli sem dorazíš živý," řekl hlas.

Stařec mlčel a svíral oběma rukama telefon.

Hlas pokračoval: "Byl to ale důmyslný vtip. Kapitán Rockwell se hlásí k vašim službám, pane. Vaše rozkazy, pane?"

"Ty," zachrptěl stařec.

"Co dělá srdíčko, starý pane?"

"Ne!"

"Doufal jsem, že tě ten výlet zabije. Chtěl jsem tě nějak vyřidit, abych já mohl žít, jestli se o nahrávce dá říct, že žije."

"Teď půjdu ven," řekl stařec, "a všechno vyhodím do povětří. Už je mi to jedno. Vyhodím to do vzduchu a vy všichni chcípnete!"

"Na to nemáš dost sil. Proč myslíš, že jsem tě hnál tak daleko? Toto je tvůj poslední výlet!"

Stařec cítil, jak sebou jeho srdce zaškubalo. Už nedokáže dojet do dalšího města. Tuhle válku prohrál. Sesunul se do křesla a začal vzlykat. Hleděl na ostatních pět tichých telefonů. Jako na povel se probudily ke společnému stříbrnému chóru. Hnízdo vřeštících ohavných ptáků!

Automatické záznamníky se zapnuly.

Kanceláři zaburácelo: "Bartone, Bartone, Bartone!"

Začal škrtit telefon ve svých rukou, škrtil ten hlas, mládí, dávno uplynulý čas. Pokoušel se telefon rozmačkat a navždy umlčet, ale on se mu dál vysmíval. Škrtil ho dál. Tloukl s ním o stůl. Kopal do něj. Nenávist procházela jeho rukama, ústy i nevidoucima, zuřivýma očima. Drát, který se mu svíjel jako had mezi prsty, roztrhal na kousky a hodil ho na podlahu ke svým zesláblým nohám.

Zničil ještě další tři telefony. Najednou bylo ticho.

A jako by jeho tělo náhle objevilo něco, co dlouho skrývalo v tajnosti, zdálo se, že na jeho unavené kosti dolehla rozklad. Víčka mu padla jako plátky květu. Ústa se proměnila ve zvadlou růži. Z ušních lalůčků se stal roztékající se

vosk. Sevřel si rukama hrudník a padl tvář na zem. Ležel bez hnutí. Zastavil se mu dech. Zastavilo se mu srdce.
Po dlouhé chvíli zazvonily zbývající dva telefony.
Dvakrát. Třikrát.
Kdesi cvaklo relé. Dva hlasy se propojily.
"Haló, Bartone?"
"Ano, Bartone?"
"Co se stalo?"
"Nevím. Poslouchej."
Ztichlá místnost. Stařec na na podlaze ani nepohnul. Vítr vanul rozbitým oknem. Studený vítr.
"Můžeš mi pogratulovat, Bartone, dnes slavím šestadvacáté narozeniny."
"A já čtyřadvacáté!"
"Gratuluji!"
Smích vyklouzl oknem ven do mrtvého města.
přeložil Ivan Adamovič

Fred Saberhagen - Masky červeného spektra

Felipe Nogara nebyl momentálně ničím zaneprázdněn. Rozhodl se proto podívat se na onu věc, která ho přivedla až sem, daleko za hranice galaxie. Vyšel ze svého luxusního apartmá a vstoupil do soukromé observatoře. Stál pod klenutou kopulí z neviditelného skla a měl pocit, jako by se nacházel mimo trup své vlajkové lodi Nirvána.

Pod Nirvánou zářil nakloněný disk galaxie. Jedno jeho rameno obsahovalo všechny hvězdné systémy, které tento muž, potomek lidí ze Země, zatím prozkoumal. Ale ve všech ostatních směrech, kam se Nogara podíval, zářilo mnoho jasných míst a světelných bodů. Představovaly další galaxie, které rychlostí desítek tisíc mil za vteřinu pokračovaly ve své cestě k optickému horizontu vesmíru.

Avšak Nogara sem nepřiletěl, aby se díval do galaxie. Přivedlo ho sem něco nového, něco, co ještě žádný člověk neviděl tak zblízka.

Hvězda, která tvořila střed tohoto jevu, nebyla viditelná lidskému oku. Člověk však mohl pozorovat galaxie, které se za ní tlačily k sobě, a oblaka prachu propadající se v kaskádách do této substance. Její hmota, snad milionkrát větší než hmota Slunce, zalomila kolem sebe vesmírný čas tak, že ani foton světla z ní nemohl na viditelné vlnové délce uniknout.

Trosky z hlubokého vesmíru vířily v prachu a padaly do osidel této hypermasy. Padající prach vytvářel statické náboje a blesky ho pak přeměňovaly na jasné, téměř průsvitné bouřkové mraky. Mihotavé blyskání vždy úplně zčervenalo, než zmizelo poblíž ústí gravitační jámy. Pravděpodobně ani neutron by neunikl tomuto slunci. A žádná loď by se neodvážila přiblížit se k němu víc, než byla nyní dráha Nirvány.

Nogara přiletěl sem, do vzdálených končin, aby se sám přesvědčil, jestli tento nedávný objev nebude představovat nebezpečí pro obydlené planety; obyčejná slunce by se totiž zřítla do vířivé hypermasy jako třísky dřeva, kdyby se dostala do její dráhy. Ale zdálo se, že uplyne dalších tisíc let, než bude třeba evakuovat nejbližší planety, a do té doby se černá díra může sama zahltit prachem a její jádro implodovat. Následkem toho se většina její hmoty vrátí zpět do vesmíru. Bude to jedinečná podívaná, která však nebude představovat žádné velké nebezpečí.

V každém případě to za tisíc let bude problém někoho jiného. Teď by se ovšem dalo říci, že to byla Nogarova záležitost, protože jestliže někdo vládl galaxii, pak to byl on.

Ozval se komunikátor; Nogara byl volán zpět do privátního přepychu svých pokojů. Sestupoval rychle z observatoře, rád, že má důvod opustit galaxie, které ho obklopovaly.

Dotknul se prstem malé destičky. "Co se děje?"

"Můj pane, kurýrní loď ze systému Flamlanď dorazila. Přiváží..."

"Mluv jasně. Přiváží tělo mého bratra?"

"Ano, můj pane. Raketa s rakví na palubě se už přibližuje k Nirváně."

"Setkám se s kapitánem kurýrní lodi sám ve Velkém Sále. Nechci žádný ceremoniál. Zaříd', aby roboti u vzduchové komory prohlédli doprovod a otestovali vnějšek rakve kvůli infekci."

"Ano, můj pane."

Zmínka o nákaze byla trochu zavádějící. Nebyl to flamlandský mor, který sklátil Johanna Karlsena a položil ho do rakve, i když tak zněla oficiální zpráva. Doktorů měli za úkol zmrazit hrdinu Skalnaté Planiny jako nejzazší opatření, aby zabránili jeho neodvratné smrti.

Oficiální lež byla nutná, protože ani Nejvyšší Vládce Nogara nemohl jen tak odstranit muže, který dosáhl takových skvělých výsledků na Skalnaté Planině. Po oné velké bitvě se zdálo, že život v galaxii zvítězí, i když proti Berserkům stále ještě probíhaly urputné boje.

Velký Sál byl místem, kde se Nogara denně bavil a hodoval se čtyřiceti nebo padesáti lidmi, kteří se spolu s ním nacházeli na Nirváně. Byli to jeho podřízení -asistenti, tajemníci, členové posádky a ti, kteří se starali o zábavu. Avšak Sál, do kterého vstoupil nyní, byl prázdný, až na muže stojícího v pozoru u strany rakve.

Tělo Johanna Karlsena a to, co zbývalo z jeho života, bylo zapečetěno pod skleněným poklopem těžké rakve, ve které byl zabudován chladicí a oživovací systém, uzavřený klíčem z optoelektrických vláken. Vyhotovit jeho přesnou kopii bylo teoreticky nemožné. Tento klíč nyní Nogara žádal od kapitána kurýrní lodi.

Kapitán měl klíč pověšený kolem krku. Trvalo mu chvíli, než přetáhl zlatý řetěz přes hlavu a podal ho Nogarovi, a další chvíli, než si vzpomněl a uklonil se - byl to vesmírný pilot a ne dvořan. Nogara ignoroval tento poklesek v chování. Byli to jeho guvernéři a admirálové, kteří začali znovu zavádět hodnostní formality; on sám nijak nedbal, jak se

podřízení stavěli a pohybovali, dokud byli poslušní a inteligentně vyplňovali příkazy.

Až nyní, s klíčem v ruce, pohlédl Nogara na svého zmrazeného nevlastního bratra. Doktoři, účastníci se tohoto spiknutí, oholili Johannovu krátkou bradku a vlasy. Jeho rty byly bílé jako křída a nevidomé oči se zdály být z ledu. Přesto tento obličej spočívající na nařasených zmrzlých pokrývkách bezpochyby patřil Johannovi. Měl v sobě něco, co se nedalo zmrazit.

"Chci být sám," řekl Nogara. Otočil se čelem k zadní části Velkého Sálu a čekal, dívaje se skrze ohromnou obrazovku ven na vesmír, který díky aktivitě černé díry vypadal celý jako rozmazaný.

Když slyšel, že se dveře za kapitánem kurýrní lodi zavřely, otočil se - a stál tváří v tvář malé postavě Olivera Micala, muže, kterého vybral na uprázdněné místo guvernéra Flamlandu. Mical musel vstoupit v tentýž okamžik, když pilot vycházel. Jak symbolické, pomyslel si Nogara.

S rukama položenýma důvěrně na rakvi pozvedl Mical jedno šedivějící obočí v obvyklém výrazu znučeného pobavení. V jeho otlélm obličejí to zaškubalo, když se pokusil o civilizovaný úsměv.

"Jak to řekl Browning?" zamyslel se Mical, dívaje se dolů na Karlsena. "Vykonává práci za krále celý dlouhý den' - a nyní tato odměna za statečnost a čest."

"Odejdi," řekl Nogara.

Mical byl, kromě flamlandských lékařů, jedním z mála, kteří se zúčastnili spiknutí. "Přišel jsem s nejlepším úmyslem podělit se o tvůj zámutek," řekl. Když se však podíval na Nogara, přestal se přit. Uklonil se, což bylo trochu výsměšným gestem, když byli přítomní jen oni dva, a rychle odkráčel ke dveřím. Nogara osaměl.

Nu, Johanne. Kdybys byl proti mně intrikařil, byl bych tě dal zabít rovnou. Ale ty jsi nikdy nebyl spiklenec, ty jsi mně prostě jen příliš dobře sloužil, a mí přátelé stejně jako nepřátelé tě začali mít až moc rádi. Takže teď jsi tady, moje zamrzlé svědomí, poslední svědomí, které kdy budu mít. Dříve nebo později by ses stal ctižádostivým, proto jsem musel udělat buď toto nebo tě nechat zabít.

Odstraním tě nyní do bezpečí. Možná jednou se ti naskytne další naděje na život. Je to divný pocit, když si představím, že jednoho dne bys mohl stát v zamyšlení nad mou rakví, tak jako teď stojím já. Nepochybuji, že by ses modlil za to, co bys považoval za moji duši... Nemohu udělat totéž pro tebe, ale aspoň ti přeji sladké sny. Ať se ti zdá o nebi věřících, ne o tvém pekle.

Nogara si představil mozek nastavený na absolutní nulu, s neurony opakujícími stále do nekonečna tentýž sen. Ale to byl nesmysl.

"Nemohu riskovat svoji moc, Johanne." Tentokrát vyslovil svoji myšlenku nahlas. "Měl jsem na vybranou buď tuto cestu nebo tě nechat zabít." Opět se otočil čelem k široké obrazovce.

"Předpokládám, že Třicet Tři už dopravil Karlsenovo tělo Nogaroví," řekl Druhý Důstojník na esteelské kurýrní lodi Třicet Čtyři a dál pozoroval chronometr na kapitánském můstku. "Musí to být pěkné, prohlásit se za císaře či koho a sledovat, jak se lidé z celé galaxie mohou přetrhout, aby pro tebe udělali, co si zamaneš."

"Nemůže být nic dobrého na tom, když ti někdo přiveze tělo mrtvého bratra," prohodil Kapitán Thurman Holt a sledoval přitom navigační přístroje. Jeho loď se rychle vzdalovala od Flamlandského systému. I když Holt nebyl zrovna nadšen svým posláním, byl rád, že je pryč z Flamlandu, kde se moc postupně dostávala do rukou Micalovy politické policie.

"Nejsem si tím tak jistý," ušklíbl se Druhý Důstojník.

"Co tím chceš říci?"

Druhý Důstojník se ohlédl na obě strany, ze zvyku, který si vytvořil na Flamlandu. "Slyšel jste tuhle?" zeptal se. "Nogara je Bůh - ale polovina jeho mužů jsou ateisté."

Holt se slabě pousmál. "Není to žádný šílený tyran. Vláda na Esteelu není nejhorší z celé galaxie. A potlačit povstání vyžaduje tvrdé muže."

"Karlsen si vedl dobře."

"To je pravda."

Obličej Druhého Důstojníka zkřivila nehezka grimasa. "Ach jistě, Nogara by mohl být horší, když na to přijde. Je to politik. Ale já prostě nemohu vystát tu čeládku, která se kolem něho nashromáždila za posledních několik let. Na palubě máme příklad toho, co umějí udělat. Jestli chcete znát pravdu, mám teď, když je Karlsen mrtvý, trochu strach..."

"Už brzy se s nimi setkáme." Holt si povzddechl a protáhl se. "Jdu se podívat na vězně. Předávám ti velení."

"Vystřídám vás, pane. Udělejte tomu člověku dobrou službu a zastřelte ho."

Když se Holt minutu nato díval skrze malou špehýrku do vězeňské cely, cítil upřímný soucit a opravdu si přál, aby byl vězeň raději mrtvý.

Holt hleděl na náčelníka povstalců jménem Janda. Jeho zajetí byl poslední úspěšnou operací flamlandské služby pod Karlsenovým vedením a znamenalo prakticky konec povstání. Janda byl vysoký muž, statečný vzbouřenec a surový bandita. Bojoval proti Nogarově říši Esteel do posledních sil. Když už nezbývala ani špetka naděje na vítězství, vzdal se Karlsenovi.

"Moje hrdost mi velí vítězit nad nepřáteli," napsal Karlsen v jednom svém soukromém dopise. "Moje čest mi zakazuje ponižovat je." Avšak filozofie Micalovy politické policie byla značně odlišná.

Janda byl zřejmě vysoké postavy, ale Holt ho nikdy neviděl stát. Pouta z plastického materiálu, který neměl zraňovat kůži, stále stahovala jeho zápěstí a kotníky. Nebylo pro ně nyní žádného rozumného důvodu, a Holt by je byl Jandovi sundal, kdyby mohl.

Vedle Jandy seděla dívka a snažila se ho krmit. Kdo by ji neznal, považoval by ji za jeho dceru. Ale Lucinda byla jeho o pět let mladší sestra. Její nezvyklá krása byla pravděpodobně jedním z důvodů, proč ji Micalova policie posílala na dvůr Nogary nijak nepoznamenanou. Proslýchalo se, že poptávka po určitém druhu zábavy je mezi dvořany vysoká, a

že musí být dodávány stále nové zdroje.

Holt si doposud nepřipustil, že by tyto pověsti mohly být pravdivé, hlavně proto, že o nich nepřemýšlel. Otevřel dveře vězení - zamykal je jen z toho důvodu, aby Janda náhodou někam nezabloudil a něco se mu nestalo - a vešel dovnitř.

Když Lucindu poprvé přivedli na palubu lodi, z jejích očí vyzařovala bezmocná nenávist vůči každému Esteelanovi. Holt byl ohleduplný a od samého začátku se jí snažil pomáhat. V jejím obličejí, který k němu nyní pozvedla, se už nezračil žádný odpor, spíše naděje, o kterou, jak se zdálo, se musela s někým podělit.

"Myslím, že před několika minutami vyslovil mé jméno," řekla.

"Ano?" Holt se sehnul, aby se podíval na Jandu zblízka. Neviděl však žádnou změnu. Janda stále hleděl před sebe skelným pohledem, z pravého oka mu občas vytryskla slza, která se však nezdála být následkem žádného citového vzrušení. Jeho spodní čelist visela ochable a celé tělo bylo jaksi sesunutě.

"Možná -" nedokončil Holt.

"Co?" Dychtivě se na něj zadívala.

Bohové Vesmíru! Nemůže si dovolit zaplést se s touto dívkou. Téměř si přál, aby v jejích očích opět spatřil nenávist.

"Možná," řekl jemně, "by bylo pro tvého bratra lepší, kdyby se teď nezačal uzdravovat. Víš přece kam letíme."

Lucindina naděje, měla-li nějakou, byla rozmetána jeho slovy. Mlčela a dívala se na bratra, jako by ho viděla poprvé.

Ozval se komunikátor upevněný na Holtově zápěstí.

"Kapitán slyší," ohlásil se.

"Pane, hlásím loď, kurs pět hodin od naší lodi. Volá nás. Malá a normální."

Poslední tři slova byla domluveným výrazem a znamenala ujištění, že spatřená loď není ohromným trupem Berserkrova válečného korábu. A poraženým povstalcům z Flamlandu nebylo dovoleno vlastnit lodi pro cesty do hlubokého vesmíru; proto Holt neměl žádnou příčinu se znepokojovat.

Došel zpět na kapitánský můstek a zadíval se na malý trup lodi na obrazovce. Nebyla mu povědomá, ale to nebylo překvapivé, protože existovalo velké množství lodí obíhajících mnoho planet. Ale proč by se tady, v hlubokém vesmíru, k němu měla přibližovat nějaká loď a zdravit ho?

Mor?

"Ne, žádný mor," odpověděl na jeho otázku hlas v rádiu skrze statické praskání. Vizuální signál z druhé lodi byl nestálý a přeskakoval; bylo těžké rozeznat tvář mluvícího.

"Zrnko prachu se dostalo do mých systémů při posledním skoku, a moje pole nejsou v nejlepším stavu. Mohli byste vzít na palubu několik pasažérů?"

"Jistě." Srážka lodi, která byla na okraji C-plus skoku, s gravitačním polem nějakého většího smítka prachu byla řídkým, i když ne ojedinělým případem. Také by to vysvětlovalo rušivé spojení. Holt se stále ještě ničeho neobával.

Neznámý cestovatel vyslal raketu, která se zachytila u vchodu do vzduchové komory. Holt otevřel poklop, na tváři povzbudivý úsměv, kterým chtěl přivítat pasažéry v nouzi. V okamžiku byli však on i půl tuctu mužů z jeho posádky zavaleni hordou kovových strojů, předvojem vyslaným Berserkrem.

Studené a bezcitné stroje se zmocnily kurýrní lodi tak rychle, že se nikdo ani nezmohl na odpor. Nikoho však neusmrtily. Odvaly řízení z jednoho záchranného člunu a nastrkaly do něho Holta, jeho posádku i vězně.

"To na té obrazovce nebyl Berserkr, to nebyl Berserkr!" opakoval Druhý Důstojník Holtovi. Zajatci seděli vedle sebe v malém prostoru, namačkáni jeden na druhého. Stroje jim dovolily přívod vzduchu, a také vodu a jídlo.

"Já vím, že nevypadal jako Berserkr," odpověděl Holt. "Zřejmě jsou schopní na sebe vzít novou podobu, vylepšují tak svůj bojový arzenál. Po tom, co se odehrálo na Skalnaté Planině, je to logické. Překvapivé je pouze, že to nikdo neočekával."

Otevřel se poklop a dvojice strojů zhruba se podobajících lidem vešla do člunu. Bez zaváhání prošly mezi devíti stěsnanými zajatci a zastavily se u Jandy.

"Ne, on nemůže mluvit!" vykřikla Lucinda. "Nechte ho být!"

Ale stroje buď nechtěly nebo nebyly schopné slyšet. Postavily Jandu na nohy a vyváděly ho ven. Dívka běžela za nimi, všela se na stroje, přemlouvala je. Holt, obávaje se, že se jeden ze strojů otočí a zabije ji, se pokusil Lucindu zastavit, ale bezúspěšně. Naštěstí jí stroje pouze zabránily, aby s nimi vyšla ze záchranného člunu. Kovové paže ji zatlačily zpět a poklop se zabouchl za Jandou i jejich vězňiteli. Lucinda stála a tupě hleděla před sebe. Nepohnula se, ani když jí Holt položil ruku kolem ramen.

Po nekonečném čekání se poklop opět otevřel. Stroje se vrátily, ale bez Jandy. Místo toho vyvedly Holta.

Trupem kurýrní lodi se ozývaly vibrace; zdálo se, že stroje ji celou přebudovávají. V malé místnosti oddělené od zbytku lodi novým pažením umístil Berserkr svůj hlavní počítačový mozek a instaloval pro sebe mikrofon a elektronická zařízení, která měla sloužit jako jeho oči a uši. Sem byl zaveden Holt k výslechu.

Berserkr se ho vypytał velmi dlouze a téměř každá otázka se týkala Johanna Karlsena. Vědělo se, že Berserkry považovaly Karlsena za svého úhlavního nepřítele, ale tento Berserkr se jím zdál být přímo posedlý a nebyl ochoten uvěřit, že Karlсен je opravdu mrtev.

"Zmocnil jsem se vašich grafů a astronautických map," připomněl Berserkr Holtovi. "Vím, že míříte k Nirváně, kam byl údajně neživý Karlсен odvezen. Popiš mi tuto loď jménem Nirvána, kterou používá živá jednotka Nogara."

Dokud se stroje ptaly pouze na mrtvého muže, Holt odpovídal přímo a bez vytáček, nechtěl být přistižen při nějaké zbytečné lži. Ale vlajková loď bylo něco jiného, a Holt zaváhal. Na druhé straně toho nebylo o Nirváně tolik co říci. Stejně neměl možnost domluvit se se svými společníky na nějakém plánu, jak Berserkra podvést, a navíc si byl jist, že Berserkr slyšel všechno, o čem mluvili uvnitř v záchranném člunu.

"Nikdy jsem Nirvánu neviděl," odpověděl podle pravdy. "Ale logicky usuzuji, že to musí být silná loď, když na ní

cestuje nejvyšší vůdce lidí." Neuškodí nikomu, když řekne to, co si stroj určitě sám vydedukoval.

Dveře se náhle otevřely a Holt se překvapeně zadíval na zvláštního člověka, který vešel do vyslyšací místnosti. Vzápětí si však uvědomil, že to není člověk, ale nějaký Berserkřův výtvar, s kůží možná z plastiku nebo snad z nějaké uměle vypěstované tkáně.

"Jsi kapitán Holt?" zazněla otázka. I když se figura v podstatě hodně podobala lidské, Holt byl přesvědčen, že se nejedná o živoucí bytost. Postava se zeptala: "Proč neodpovídáš?"

Už samotná řeč by Berserkřovu kamufláž prozradila, protože pozornému posluchači nemohlo ujít, že nemluví opravdový člověk.

"Ty nejsi člověk," odvětil Holt.

Postava si sedla a zůstala bez hnutí.

Berserkř vysvětloval: "Jak vidíš, nejsem schopen vyrobit takovou imitaci živé jednotky, kterou by právě živé jednotky nerozpoznaly jako padělek. Proto ti přikazuji, abys ty, skutečná živá jednotka, mně pomohl zjistit, zda Karlsen je opravdu mrtvý."

Holt neřekl nic.

"Já jsem speciální zařízení vybudované Berserkřy. Mám jediný cíl: zjistit s naprostou určitostí, že Karlsen je mrtvý. Když mi pomůžeš dokázat jeho smrt, osvobodím tebe i ostatní živé jednotky, které jsem zajal. Když odmítneš; všichni budete podrobováni vrcholně nepříjemným stimulům tak dlouho, dokud si celou věc nerozmyslíte."

Holt nevěřil, že by je Berserkř dobrovolně osvobodil. Ale neměl co ztratit tím, že bude mluvit, a možná alespoň získá pro sebe a ostatní rychlou smrt. O Berserkřech se vědělo, že byli účinnými zabijáky, ne sadisty.

"Jak chceš, abych ti pomohl?" zeptal se Holt.

"Až tato loď bude zcela pod mým řízením, vypravíme se na Nirvánu, kde máš odevzdat vězně. Četl jsem příkazy. Věžňové budou vyslechnuti veliteli na Nirváně a potom odvezeni na Esteel do vazby. Mám pravdu?"

"Ano."

Dveře se opět otevřely a dovnitř se vpotácel Janda, sehnutý a napůl v mrákotách.

"Můžete ušetřit tohoto muže dalších výslechů?" zeptal se Holt Berserkřa. "Nemůže vám nijak pomoci."

Jen ticho mu bylo odpovědí. Holt znepokojeně pohlédl na Jandu a uvědomil si, že se na vzbouřenci něco změnilo. Z jeho pravého oka přestaly téci slzy. Když to Holt uviděl, pocítil vzrůstající hrůzu, protože podvědomě už předem tušil, co se Berserkř chystal říci.

"Tam, kde byly v této živé jednotce kosti, je teď kov," pronášel monotónně Berserkř. "Tam, kde tekla krev, teď proudí konzervační prostředek. Do lebky jsem umístil komputer a v očích jsou kamery, které mi podají důkaz, který potřebuji mít o Karlsenovi. Chování člověka, který má vymytý mozek, ještě umím napodobit."

"Necítím vůči tobě nenávisť," řekla Lucinda Berserkřu, když seděla sama u výslechu. "Jsi jen určitá forma katastrofy, jako je zemětřesení na planetě nebo zrnko prachu, které narazí na loď, jejíž rychlost se blíží rychlosti světla. Nogara a jeho lidé jsou ti, které nenávidím. Kdyby jeho bratr nebyl mrtvý, zabila bych ho sama vlastníma rukama a s radostí ti přinesla jeho tělo."

"Kapitán kurýrní lodi? Tady je guvernér Mical, hovořím za Nejvyššího Vládce Nogaru. Doprav své dva vězně okamžitě na Nirvánu."

"Provedu, pane," potvrdil Holt příjem.

Když se kurýrní loď vyhoupla ze své dráhy v C-plus, Nirvána už byla v dohledu. Vražedný Berserkř mezitím vyvedl Holta a Lucindu ze záchranného člunu a člun se zbytkem posádky nechal plout mezi dvěma loděmi, jako kdyby lidé v něm kontrolovali pole kurýrní lodi. Ve skutečnosti byla posádka ve člunu jeho rukojmími, kteří by současně posloužili jako štít, kdyby byl odhalen. A tím, že je nechal v prostoru, chtěl Berserkř také bezpochyby udělat vyhlídku na jejich eventuální propouštění pravděpodobnější.

Holt nevěděl, jak Lucindě sdělit osud jejího bratra, ale nakonec se mu to jaksi podařilo. Chvilku plakala, ale potom se utišila a zůstala velice klidná.

Berserkř nyní nyní posadil Holta a Lucindu do rakety mířící k Nirváně. Stroj, který byl Lucindiným bratrem, už čekal v raketě, sesunutý, s výrazem zlomeného člověka - přesně jak vypadal Janda v posledních dnech svého života.

Když Lucinda uviděla tuto postavu, zarazila se. Potom jasným hlasem pronesla: "Ráda bych ti poděkovala, stroji. Udělal jsi pro mého bratra, co by žádná lidská bytost neudělala. Myslím, že bych byla sama našla způsob, jak ho usmrtit, než by ho jeho nepřátelé měli možnost dát mučit."

Vchod do Nirvány byl opatřen těžkými pancéřovými deskami a vybaven obranným zařízením, které by odrazilo nápor přistávajících strojů stejně lehce, jako by její paprsky a rakety zneutralizovaly jakýkoliv útok zahájený kurýrní lodí nebo celého tuctu jí podobných. To vše Berserkř předvídal.

Holt byl na palubě Nirvány uvítán důstojníkem.

"Tudy, Kapitáne. Už vás všichni očekáváme."

"Všichni?"

Důstojník vyhlížel jako dobře živený člověk, se spokojeným výrazem, který odrážel bezpečí a lehkou službu. Nespouštěl oči z Lucindy. "Ve Velkém Sále probíhá slavnost. Přilet vašich vězňů byl netrpělivě očekáván,"

Ve Velkém Sále hrála hlasitá hudba a tanečníci se svíjeli v kostýmech, které už překročily hranici oplzlosti. Servírovací roboti nyní sklízeli zbytky hostiny se stolu, který se táhl téměř od jedné stěny ke druhé. Na židli vypadající jako trůn seděl uprostřed dlouhé řady hodujících Nejvyšší Vládce Nogara, přes ramena měl přehozený bohatě zdobený plášť a před sebou křišťálový pohár s bílým vínem. Po obou stranách od něho se veselilo a hýřilo čtyřicet nebo padesát mužů

a žen plus několik dalších, jejichž pohlaví by si Holt v tuto chvíli netroufl určit. Všichni popíjeli a smáli se, někteří si oblékali masky a kostýmy a hotovili se k další zábavě.

Hlavy se otočily, když Holt vstoupil, a okamžik ticha byl následován hlasitým pokřikováním. V jejich tvářích a očích prohlížejících si vězně nezahlédl Holt ani stopu lítosti.

"Vítejte, Kapitáne," pronesl Nogara příjemným hlasem, když si Holt vzpomněl a uklonil se. "Co je nového ve Flamlandu?"

"Nic důležitého, pane."

Muž s odulým obličejem, který seděl po Nogarově pravici, se nahnul dopředu. "Nepochybuji, že všichni truchlí nad zemřelým guvernérem?"

"Samozřejmě, pane." Holt poznal Micala. "A všichni očekávají nastoupení nového."

Mical se opřel ve své židli, cynicky se usmívaje. "Jsem si jist, že rebelantské obyvatelstvo dychtivě očekává můj přilet. Hej, děvče, také ses nemohla dočkat, až se se mnou setkáš? Pojd' sem ke mně, krasavice." Lucinda poslechla a pomalu kráčela kolem stolu. Mical přikázal servírujícím robotům: "Připravte židli pro toho muže - tam, doprostřed místnosti. Kapitáne, můžete se vrátit na svoji loď."

Felipe Nogara nespouštěl oči ze spoutané postavy svého starého nepřítele Jandy. Bylo těžké uhodnout, co si při tom myslí. Ale zatím se zdál být spokojený a nechal Micala poroučet podle jeho vůle.

"Pane," obrátil se Holt k Micalovi. "Rád bych viděl - pozůstatky Johanna Karlsena."

To vzbudilo Nogarovu pozornost. Přikývl. Robot odtáhl černé sobolí závěsy na konci Sálu a odhalil tak přístěnek. Tam, před ohromnou obrazovkou, odpočívala rakev.

Holt nebyl nijak zvlášť překvapen; na mnoha planetách bylo zvykem pořádat hostiny v přítomnosti zesnulého. Poklonil se Nogarovi, zasalutoval a zamířil k přístěnku. Za sebou uslyšel šoupavý zvuk. Spoutaný Janda se dal také do pohybu. Kolem stolu proběhlo tiché zamumlání, potom se však rozprostřelo naprosté ticho, protože i hudba přestala hrát. Nogara dal zřejmě gestem příkaz, aby Jandovi nebránili v chůzi, zvědavý, co muž s vymytým mozkiem udělá.

Holt došel k rakvi a zastavil se. Pohlédl na zmrzlý obličej pod sklem a potom se zahleděl ven za pulzující černou díru. Za ním si šeptali a chichotali se stolovníci. Ale Holt si jen stěží uvědomoval, co vidí a slyší. Jediný jasný odraz v jeho mysli byly tváře členů jeho posádky, čekajících bezmocně v zajetí Berserkra.

Stroj ukrytý v Jandově kůži se přištrachal vedle něho. Jeho skleněné oči se zahleděly dolů do očí zmrzlého muže. Vzorek ze sítnice přinesený čekajícímu Berserkru bude srovnán se starými dokumenty, a tak se ukáže, jestli tento muž je skutečně Karlsen.

Slabý výkřik plný úzkosti přinutil Holta, aby se otočil zpět k dlouhému stolu, kde se Lucinda snažila vytrhnout z Micalových svírajících paží. Mical a jeho společníci se smáli.

"Ne, Kapitáne, já nejsem Karlsen," zavolal Mical na Holta, když viděl jeho výraz. "A myslíte si, že lituji toho rozdílu? Johannovy vyhlídky nejsou růžové. Je totiž uvězněn ve skořápce a nemůže se již považovat za krále nekonečného vesmíru!"

"Shakespeare!" vykřikl jeden patolízal v obdivu nad Micalovou literární erudiicí.

"Pane," pokročil Holt kupředu. "Mohu - mohu nyní odvést vězně zpět na svoji loď?"

Mical si chybně vyložil Holtovu úzkost a neklid. "Podívejme! Vidím, že umíte ocenit vybrané věci, které život poskytuje, Kapitáne. Ale jak víte, postavení má svoje výhody. Ta dívka zůstane tady."

Holt očekával, že Lucindu nevydají; nakonec pro ni bylo lepší zůstat zde, než se vrátit k Berserkru.

"Pane, kdyby - kdyby se tedy alespoň ten muž směl vrátit se mnou. Ve vězeňské nemocnici na Esteelu by se mohl uzdravit."

"Kapitáne." Nogarův hlas nebyl hlasitý, ale všichni kolem stolu zmlkli. "Nepouštějte se tady do hádky."

"Ano, pane."

Mical potřásl hlavou. "Zatím jsem se neobíral myšlenkou dát milost svým nepřítelům, Kapitáne. Jestli kdy budu - nu, přijde na to." Opět natáhl paži, aby objal Lucindu. "Víte, Kapitáne, že nenávisť je pravým kořením lásky?"

Holt se bezmocně podíval na Nogaru. Nogarovy studené oči říkaly: Ještě jedno slovo, Kapitáne, a ocitnete se pod zámkem. Nemluví nadarmo.

Kdyby Holt upozornil na Berserkra teď, ta věc v Jandově kůži by byla schopná zabít v Sále všechny do jednoho, než by ji něco mohlo zastavit. Věděl, že ho poslouchá a sleduje každý jeho pohyb.

"Půjdu - vrátím se na svou loď," zakoktal se Holt. Nogara se otočil a nikdo víc si ho už nevšímal. "Vrátím se... sem... možná za několik hodin. Před odletem na Esteel."

Holtův hlas se vytratil v hluku dvořanů, kteří obklopili Jandu. Odstranili pouta z jeho neživých končetin a jali se mu nasazovat na hlavu špičatou helmici. Do jedné ruky mu dali kopí, do druhé štít a přes záda mu přehodili kožešinový plášť. Před nimi teď stál pravěký norský válečník ze Země, představitel těch, kteří vymysleli a nosili jméno nahánějící nyní děs a hrůzu - Berserk.

"Všimněte si, Kapitáne," ozval se Micalův hlas výsměšně. "Na našem maškarním bále se nikdo nebojí osudu, který potkal prince Prospera. My jsme dobrovolně pustili dovnitř zosobnění hrůzy zvenku!"

"Poe!" zavřískl podlézavý dvořan v nadšení.

Avšak Prospero a Poe Holtovi nic neříkali, a Mical byl zklamán.

"Odejděte, Kapitáne." Nogarova slova teď znamenala jasný příkaz.

"Odejděte, Kapitáne Holte," řekla Lucinda pevným, jasným hlasem. "My všichni víme, že byste si přál pomoci těm, kteří jsou zde v nebezpečí. Vládce Nogar, bude Kapitán Holt obviněn z toho, co se tady stane, až nás opustí?"

Nogara byl na okamžik zmaten, potom však záporně potřásl hlavou.

Holtovi už nezbývalo nic jiného než se vrátit k Berserkru a přit se s ním a prosit o záchranu své posádky. Důkaz, o

který Berserkr usiloval, bude brzy v jeho rukou. Kéž by jen ta cháska měla slitování s věcí, o které si myslela, že to je Janda.

Holt vyšel ze dveří s těžkou hlavou. Ani ve snu by ho nenapadlo, že Karlsen je pouze zmrazený.

Micalova paže byla obtočena kolem pasu Lucindy. Předl jako kočka: "Ach, ty se celá třeseš, krásná dívenko... To mě dojíímá, když se taková krasavice jako ty chvěje pod mým dotekem, ano, to mě hluboce dojíímá. Už nejsme nepřátelé, vid? Kdybychom byli, musel bych s tvým bratrem hrubě naložit."

Lucinda poskytla Holtovi dostatek času, aby se vzdálil se svou lodí od Nirvány. Teď se vši silou rozpráhla a udeřila. Nečekaná rána otočila Micalovu hlavu o sto osmdesát stupňů a jeho upravené šedé vlasy se divoce rozletěly.

Ve Velkém Sále všechno na okamžik ztichlo. Následoval výbuch smíchu, který způsobil, že se celý Micalův obličej zalil červení, v níž se ztratily rudé otisky po jejích prstech. Muž za Lucindou ji uchopil za obě ruce. Podala se; když však cítila, že jeho sevření povolilo, vytrhla se a zmocnila se nože ze stolu. Ozval se opět smích, když se Mical uhýbal ráně, a muž za Lucindou ji znovu popadl a podržel. Další mu přišel na pomoc a se smíchem jí odebrali nůž a přinutili ji sednout siná židli vedle Micala.

Když guvernér konečně promluvil, jeho hlas se lehce chvěl. Brzy však pokračoval téměř úplně klidně.

"Přiveďte toho muže blíž," nařídil. "Posaďte ho tam, ke stolu, naproti nám."

Zatímco plnili jeho příkaz, Mical promlouval k Lucindě lehkým konverzačním tónem. "Samozřejmě jsem měl v úmyslu nechat tvého bratra vyšetřit a dovolit mu, aby se uzdravil."

"To je špinavá lež," odpověděla tiše, na tváři úsměv.

Mical opětoval její úsměv. "Vyzkoušíme si nyní, jak dovedu kontrolovat lidskou mysl," navrhl. "Vsadím se, že až skončím, nebude třeba žádných pout, a přesto se tvůj bratr nehne ze židle." Udělal podivné gesto nad stolem, směrem ke skleněným očím, které hleděly z Jandova obličeje. "Tak. Ale každíčkým nervem si bude vědom toho, co se mu děje, tím si můžeš být jista."

Lucinda počítala, že se něco takového stane, ale nyní cítila, jako by ji dýchání vzduchu prosyceného zlem zcela vyčerpalo. Bála se, že omdlí, a současně si to přála.

"Náš host je znuděn svým kostýmem." Mical se rozhlédl na obě strany podél dlouhého stolu. "Kdo ho půjde pobavit jako první?"

Ozvalo se zatleskání, když se zženštilé vypadající mladík zvedl ze židle.

"Jamy je známý svojí vynalézavostí," řekl Mical příjemným hlasem Lucindě. "Trvám na tom, aby ses pozorně dívala. Zvedni hlavu!"

Felipe Nogar, sedícího na druhé straně vedle Micala, začalo dění před ním přitahovat. Jeho nepřítomný výraz se pomalu vytrácel a místo něho se objevilo očekávání, které zvitězilo nad znechucením.

Jamy se přiblížil, v ruce malý vykládaný nožík.

"Ne oči," varoval Mical. "Chci, aby ještě viděl, co se bude dít později."

"Ale jistě," zašveholil Jamy. Opatrně pootočil helmici na stranu a otřel si prsty. "Začneme tady, na tváři, kouskem kůže-"

Jamyho dotek ostrím nože byl jemný, ale reakce byla strašná. V okamžiku celá neživá maska zrudla, zmokvala a začala se rozpadat na cáry. Zpod ní se šklebila ocelová lebka Berserkra.

Lucinda měla jen čas zahlédnout, jak Jamyho tělo přeletělo přes celý Sál, odhozené Berserkrovou paží s ocelovými kostmi. Hned nato ucítila, jak sevření jejích paží povolilo, a rychle se shýbla pod stůl. Ve Velkém Sále vypuklo šílenství. Když stroj zjistil, že byl odhalen a jeho plány odnést odsud důkaz o Karlsenově smrti jsou zmařeny, změnil se opět ve starého Berserkra majícího jediný cíl - zabít. Dělal to účinně. Groteskně poskakoval po Sále a jeho paže se pohybovaly jako kosy, sekající v nastalé panice na všechny strany a posílající zkrvavená těla a jejich části na zem jako stébla trávy.

Prchající lidé ucpali hlavní vchod a nemohli tam ani zpátky. Vražedný stroj je metodicky, jednoho po druhém, pobíjel. Pak se otočil a kráčel na druhou stranu Sálu. Došel až ke klečící Lucindě, které převrácený stůl už neposkytoval žádný úkryt. Stroj však před ní zaváhal, protože v ní poznal částečného spojence pro svůj hlavní úkol. V příštím okamžiku vyrazil za jiným cílem.

Tím cílem byl Nogara. Stěží se držel na nohou, jeho pravá ruka bezvládně visela podél těla, ale v levé držel těžkou pušku. Když se stroj k němu vrhl z druhé strany převráceného stolu, vypálil. Výstřel otrásl Sálem, ale útočník byl sotva škrábnut.

Konečně se Nogara trefil. Stroj se z velké části roztříštil, ale hybnou silou byl zbytek jeho torza donesen až k Nogarovi a Berserkru se ještě podařilo srazit ho opět k zemi.

Lucinda se postavila na vratké nohy. Ticho ve Velkém Sále, který nyní vypadal jako po výbuchu bomby, začalo ustupovat ožývající se vzlykům a sténání. Nikdo jiný se však nezvedl.

Lucinda pomalu, jakoby omámena, kráčela k rozbitému vražednému stroji. Strnule se dívala na cáry látky a masa, které visely z kovové kostry. Ve své mysli nyní viděla bratrovu tvář tak, jak ji znala dříve - usmívající se, s pevnými rysy.

Ale něco bylo teď důležitější než mrtví, jen kdyby si mohla vzpomenout, co a - ach, ovšem, Berserkrova rukojmí, ti hodní muži z posádky. Mohla by je osvobodit, vyměnit za Karlsenovo tělo.

Roboti-číšníci, pro které bylo rozlité víno nejvyšší nehodou, již uměli čelit, se vrhali sem a tam ve stavu paniky, mohl-li se mechanismus do takového stavu dostat. Bránili tak Lucindě v postupu, přesto se jí podařilo vyvézt těžkou rakev přes půlku Velkého Sálu, když ji slabý hlas zastavil. Nogara se dovlék k převrácenému stolu a vsedě se o něj opíral.

Zachroptěl: "-živý."

"Co?"

"Johann je živ a zdrav. Vidiš? Jeho rakev je mrazicí skříň."

"Ale my všichni jsme Berserkrovi řekli, že je mrtev." Cítila se hloupě; nestačila se vzpamatovat z jednoho šoku, když ji omráčil druhý. Poprvé se zadívala na Karlsenův obličej. Uběhlo mnoho vteřin, než od něho odtrhla oči. "Berserkr drží rukojmí. Chci jeho tělo."

"Ne." Nogara potřásl hlavou. "Rozumím ti, ale nedovolím to. Nedám ho Berserkru živého." Brutální síla stále vyzařovala z jeho zlámaného těla. V ruce už nedržel žádnou zbraň, přesto Lucinda zůstala na místě. Necítila k němu teď už žádnou nenávist.

Zaprotestovala: "Ale tam čeká sedm mužů."

"Berserkr je jako já." Nogara obnažil zuby, stisknuté bolesti. "Nepustí zajatce na svobodu. Tady, klíč..." Vytáhl ho zpod rozervané tuniky.

Lucindiny oči opět zabloudily ke klidné, chladné tváři v rakvi. Pak se rozběhla pro klíč. Když ho držela v ruce, Nogara se v ulehčení sesunul v mdlobách.

Zámek na rakvi se dal nastavit do několika poloh. Lucinda jím pootočila k nápisu NOUZOVÉ OŽIVENÍ. Kolem postavy uvnitř se rozsvítila světélka a bylo slyšet bzučení elektřiny.

Mezitím už automatizované systémy lodi začaly reagovat na nastalou situaci. Servírovací roboti odnášeli oběti na nosítkách; Nogara byl jedním z prvních, které vynesli ze Sálu. Někde zřejmě pracoval robot-lékař. Zpoza židle, kde ještě donedávna trůnil Nogara, křičel hlas:

"Tady kontrola obrany lodi. Žádám lidské příkazy! Jaká je podstata nouzového stavu?"

"Nevolej kurýrní loď!" zakřičela Lucinda. "Sleduj ji pro případ útoku. Ale nezasáhni záchranný člun!"

Skleněné víko rakve se zamžilo.

Lucinda se rozběhla k obrazovce. Klopýtla o Micalovo tělo, ale nezastavila se. V dálce uviděla kurýrní loď, nyní ovládanou Berserkrem, sotva rozeznatelnou v kmitavém světle kolem černé díry. Záchranný člun s rukojmími, malá růžová tečka, stál nehybně před ní.

Jak dlouho ještě bude Berserkr čekat, než zahubí rukojmí a uprchne?

Když se otočila od obrazovky, uviděla, že víko rakve je otevřené a člověk v ní si pomalu sedá. Na okamžik, který nikdy nevyvymizí z Lucindiny mysli, se jeho oči bezmocně upřely na její tvář. Potom se do nich začala vracet síla, zcela jiná, než byla síla jeho bratra, a snad ještě větší.

Karlsen se rozhlédl kolem sebe po zničeném Velkém Sále. "Felipe," zašeptal, jakoby v bolesti, i když svého nevlastního bratra nemohl vidět.

Lucinda se k němu přiblížila a začala mu líčit všechny události ode dne, kdy ve flamlandském vězení slyšela, že Karlsena sklátil mor.

Přerušil ji jen jednou. "Pomoz mi dostat se z téhle věci a podej mi skafandr." Jeho paže byla tvrdá a silná, když ho za ní uchopila, ale když se postavil vedle ní, byl překvapivě malé postavy. "Co se stalo potom?"

Překotně pokračovala, zatímco roboti ho přišli vyzbrojit. "Ale proč jste byl zmrazený?" zeptala se nakonec, podivujíc se nad jeho zdravím a silou.

Karlsen ignoroval otázku. "Pojď se mnou do kontrolní místnosti. Musíme zachránit ty muže venku."

Bez zaváhání vešel do nervového centra lodi a usedl do křesla Důstojníka Obrany, který byl pravděpodobně mrtev. Deska před ním se rozzářila: "Spoj mě s kurýrní lodí!" vydal strohý příkaz.

Za několik okamžiků se ohlásil nevýrazný hlas. Obličej na obrazovce byl spoře osvětlen; kdo by se však na něj díval bez předešlého varování, neměl by podezření, že to není lidský obličej.

"Tady je Vrchní Velitel Karlsen, na lodi Nirvána." Nepojmenoval se ani guvernérem, ani vládcem, ale použil titul ze slavné doby na Skalnaté Planině. "Přicházím k vám, chci s vámi mluvit."

Zastíněný obličej na obrazovce se pomalu pohnul.

"Ano, pane."

Karlsen přerušil spojení. "To by ho mělo udržet v naději. A teď potřebuji raketu. Roboti, naložte moji rakev na nejrychlejší raketu, která tu je k dispozici. Moje rychlé oživení bylo způsobeno léky; budu muset být na určitou dobu opět zmrazen."

"Přece tam nechcete letět?"

Už opět stál vedle židle. Chvilku mlčel. "Znám Berserkry. Jestliže jejich hlavním cílem je chytit mě, nebudou plýtvat časem a střilet po rukojmích, ale půjdou po mně."

"Nemůžete jít," slyšela Lucinda sama sebe. "Jste příliš důležitý pro ostatní."

"Nejdu spáchat sebevraždu, mám určitý plán." Karlsenův hlas se náhle změnil. "Říkala jsi, že Felipe není mrtev?"

"Myslím, že není."

Karlsen přivřel oči a krátkou dobu tiše pohyboval rty. Potom se podíval na Lucindu a uchopil papír a pero ze stolu Důstojníka Obrany. "Odevzdej tento dopis Felipovi," říkal, zatímco psal. "Jestliže ho požádám, osvobodí tebe i Kapitána. Vy neohrožujete jeho moc. Zatímco já..." Dopsal a podal jí papír. "Už musím jít. Bůh tě opatruj."

Z pozice Důstojníka Obrany sledovala Lucinda, jak krystalická raketa s Karlsenem na palubě opustila Nirvánu a v dlouhé křivce se přibližovala ke kurýrní lodi tak, aby zůstala v určité vzdálenosti od záchranného člunu.

"Hej, vy na kurýrní lodi," slyšela Lucinda Karlsenův hlas. "Můžete mě spolehlivě identifikovat? Můžete ofotografovat moji sítnici skrz obrazovku?"

Jeho raketa vmžiku vyrazila v pravém úhlu od své dosavadní dráhy. Nabírala stále na rychlosti a přitom se otáčela kolem vlastní osy a odchylovala se z přímého kurzu, unikajíc tak před palbou, kterou Berserkrovy zbraně okamžitě zahájily. Karlsen měl pravdu. Berserkr nezaváhal ani vteřinu a soustředil veškerou svoji pozornost a vesmírnou artilerii na Karlsenovu raketu, ponechávaje záchranný člun bez povšimnutí.

"Vystřelte na kurýrní loď!" křičela Lucinda. "Zničte ji!" Nirvána vystřelila salvu raket, ale ty vzdalující se cíl nezasáhly.

Možná to bylo tím, že kurýrní loď už byla na samém okraji zakřivení obklopujícího gravitačního kolapsar.

Karlsenova raketa nebyla zasažena, ale zcela uniknout také nemohla. Byla teď malým sklíčkem mizejícím na obrazovce za clonou ohnivých výšlehů z Berserkrových zbraní, malá tečka, přinucená letět do vírů černé díry.

"Let' za nimi!" křičela Lucinda. Hvězdy před ní se zbarvily do modra. Autopilot na Nirváně však téměř současně anuloval její příkaz a štěkavým hlasem matematicky zdůvodňoval, že jakékoliv zrychlení v tom směru by bylo zhoubné pro všechny na palubě.

Raketa už byla nyní určitě vtažena do gravitační jámy přitažlivostí, proti které žádné motory nic nezmohly. A loď-Berserkr letěl střemhlav za ní, nestaraje se o nic jiného, jen o Karlsena.

Na pozadí ohromného mraku prachu se dvě závodící tečky stávaly rudějšími a rudějšími, jako by letěly přímo do oblohy, která se klenula nad planetou při západu slunce. A potom je rudé spektrum hyperhmoty pohltilo a vesmír je už více nespátřil.

Krátce poté, co roboti dopravili muže ze záchraného člunu bezpečně na palubu Nirvány, našel Holt Lucindu samotnou ve Velkém Sále, upřeně hledící na obrazovku.

"Obětoval sám sebe, aby vás zachránil," pronesla pomalu. "Nikdy předtím vás ani neviděl."

"Já vím." Po chvilce mlčení Holt pokračoval: "Právě jsem mluvil s Vládcem Nogarou. Nevím proč, ale ty máš být propuštěna na svobodu a já nebudu stíhán za to, že jsem přivedl toho prokletého Berserkra na palubu. I když se zdá, že Nogara nás oba nenávidí..."

Lucinda neposlouchala. Stále hleděla do hlubokého vesmíru před sebou.

"Chtěl bych, abys mi o něm někdy vyprávěla," řekl Holt a položil paži kolem jejích ramen. Pohnula se, jako by chtěla ze sebe setřást podráždění, které si sotva uvědomovala. Holt spustil ruku.

"Rozumím," řekl po chvilce a odešel se postarat o své muže.

přeložila Ivana Černá